1896

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. – ΤΟΜΟΣ 3ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι . . . . . δρ. 7.

Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . . φρ. χ. 8.

Αἱ συνίδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Ἀγωνίσματα καὶ Ὀλυμπιονίκαι	107
Ἀδελφάκι (τὸ) τοῦ μικροῦ Μιμῆ	87
Ἀετὸς καὶ Δράκνη	38
Ἀετὸς καὶ Ὄρνιθες	183
ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.	
Ἀπακρηὰ καὶ Σαρακοστή	47
Ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον (μετὰ δύο εἰκόνων)	52
Ἀποχαιρετισμός	
Ἀρετῆς Βραβεῖα	379
Βιβλίον (τὸ)	403
Διὰ κάποια παιδιά	299
Διακόσμησις (ἡ) τῆς πόλεως	75
Διὰ τὰ κοράσια	171
Διὰ τὰς διακοπάς	196
Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης	326
Δῶρα (τὰ) τῆς Πρωτοχρονιᾶς	3
Ἑαρινοὶ περίπατοι	125
Εἶνε τρελλή	346
Εἰς τὸ Ὠδεῖον, (μετὰ δύο εἰκόνων)	36
Ἔναρξις (ἡ) τῶν μαθημάτων	283
Ἐπιστολικὸν Δελτάριον	239
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλείψεως	251
Ζωόφιλοι	211
Ζωόφιλοι καὶ Κρεοφάγοι	219
Ζωόφιλοι καὶ Φυτοφάγοι	243
Ἡ 15η Αὐγούστου	268
Ἰδέαι (αἱ) τοῦ μικροῦ Ὀρέστου	308
Καὶ πάλιν ἡ ξενολατρεία	186
Καλλιτέρα (ἡ) ἐποχή	291
Λύκος χορευτής	202
Μαγειρεῖον (τὸ) τῶν πτωχῶν	411
Μαραθώνειος (ὁ) Δρόμος	83
Μεγάλοι νεκροί, (μετ' εἰκόνος)	117
Μετὰ τὴν ἀπογραφήν	331
Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας	140
Μετοικεσία	275
Μητροπολίτης (ὁ) Γερμανός, Γεώργιος Βιζυηνός, (μετὰ δύο εἰκόνων)	28
Μικρὸς (ὁ) Βασιλόπαις	394
Νέα (τὰ) τῆς Μάρθας	147
Νέος (ὁ) Μητροπολίτης	339
Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων, (μετ' εἰκόνος)	21
Ὀλυμπιακοὶ (οἱ) Ἀγῶνες	105
Οὔτε Ζουρλῆ, οὔτε Ζουλῆ, ἀλλὰ Ἰουλία	258
Παιδικὴ Ξενολατρεία	178
«Παιδικὸν (τὸ) Θέατρον»	131
Παναθηναϊκὸν (τὸ) Στάδιον, (μετ' εἰκόνος)	68
Παραμοναὶ Ἐξετάσεων	166
Πλήμμυρα (ἡ)	371
Συμβουλὴ (ἡ) εἰς ἐνέργειαν	315
Ὑγεία καὶ ἀσθένεια	185

	Σελίς
Νοικοκυροῦλα.	171
Παιδικὴ ἀφοβία.	4
Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς	
Παρηγορία τῆς Ἀλεποῦς.	
Πατρίς.	375
Πέσε πῆττα.	355
Πετεινὸς (ὁ)	175
Πῆραι δύο	39
Ποῖος διευθύνει.	190
Πρόγραμμα.	11
Πρωΐα.	157
Πῶς κοιμοῦμαι.	183
Ροδάνι (τὸ) καὶ τὸ χέρι.	219
Ρόδον καὶ Ἀμάραντον.	301
Ροιὰ καὶ Μηλέα καὶ Βάτος.	20
Ρυάκι (τὸ)	357
Σαλπιγκτής.	116
Σελήνη καὶ μήτηρ.	335
Σκιάχτρο (τὸ) (ἱλαροτραγῳδία).	348
Σπεῦδε βραδέως.	139
Σπουδὴ (ἡ)	381
Στὸ Νοσοκομεῖο.	414
Τάξις.	79
Τάως καὶ γεραγός.	242
Τέτιξ καὶ μύρμηκες.	131
Τῆς κάμπιας τὸ λάθος.	239
Τί μ' ἀρέσει.	412
Τρελὸς (ὁ)	27
Τραγουδάκι γιὰ τὰ καλὰ παιδιά.	54
Τραγοῦδι τοῦ χοροῦ.	68
Ὑς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ.	220
Ὑς καὶ κύων.	221
Φαντασμένος (ὁ) γάϊδαρος, (μετ' εἰκόνος).	295
Φάσεις (αἱ) τῆς Σελήνης.	253
Φῶς ἡλίου, Φῶς Κυρίου.	269
Φωτογραφία (ἡ) τῆς Ἑλένης.	84
Χειμωνιάτικο.	155
Χώρα καὶ χωριό.	44
Χωρικὸς καὶ ἀγκάθι.	205
	316

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 225 εἰκονογραφίας καὶ κοσμήματα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896.

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακαὶ τῆς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκαταβολικαὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ἰανουαρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 1

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΧΟΜΕΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ!

— Κανεὶς δὲν ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλο τίποτε;... Ἔμπρός, παιδιά, ψαχθῆτε!

— Ὁρίστε, πατέρα! εἶπε τὸ κοράσιον.

Καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του τετράγωνον χαρτίον, πρασινωπόν, ζαρωμένον καὶ ρυπαρόν. Ἦτο χαρτονόμισμα ἀξίας πεντήκοντα λεπτῶν περίπου (10 σεντίων), ἐκ τῆς πολλῆς δὲ τριβῆς αἱ ἐπ' αὐτοῦ λέξεις ἦσαν δυσανάγνωστοι.

— Καὶ ποῦ το βρῆκες αὐτό; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Αὐτὸ μοῦ ἔμεινε ἀπ' ὅσα ἐμάζευσα προχθές, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

— Καὶ σύ, Ἀλέκο, δὲν ἔχεις τίποτε ψιλά;

— Ὄχι, πατέρα.

— Οὔτε σύ, Γιάννη;

— Οὔτε ἐγώ!

— Μὰ πόσα σοῦ λείπουν ἀκόμη, Καῖσαρ; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία τὸν σύζυγόν της.

— Μᾶς λείπουν δύο σέντια, διὰ νὰ γίνῃ στρογγυλὸν τὸ ποσόν.

— Νὰ τα λοιπόν! εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας καὶ ἐκύλισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν χάλκινον νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἐξέχωσεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ θυλακίου του.

— Εὖγε, Μακρολέλεκα! εἶπε τὸ κοράσιον.

— Τώρα εἶνε σωστά! ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ Κασκαμπέλ.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ποσὸν συνεπληρώθη — δύο χιλιάδες δολλάρια σωστά, μὲ ἄλλους λόγους δέκα χιλιάδες φράγκα. Καὶ δεκαπεντάχιλια φράγκα δὲν εἶνε ἀπὸ γε σημαντικὴ περιουσία, ὅταν μάλιστα τὴν ἀπέκτησέ τις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαργυρόνων τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον ἡ τέχνη του προκαλεῖ παρὰ τῷ κοινῷ.

Καὶ ὁ ἄξιος Κασκαμπέλ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ σχοινοβατικοῦ θιάσου, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ φιλήματα τῆς συζύγου πρῶτον καὶ τῶν τέκνων του κατόπι.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, πρέπει νὰ γοράσωμεν ἕναχρηματοκιβώτιον μὲ μυστικὴν κλειδαριάν, διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν περιουσίαν μας.

— Εἶνε ἀρά γε ἀπαραίτητον; παρετήρησεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ, τὴν ὁποίαν ἐτρόμαξεν ὀλίγον ἡ δαπάνη αὕτη.

— Ἀ, Κορνηλία! εἶνε ἀπαραίτητον!

— Δὲν πέρνουμε καλλίτερα ἕνα κασσελάκι;

— Τί σου εἶνε αὐτὲς ἡ γυναῖκες! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Τὸ κασσελάκι, ματάκια μου, εἶνε γιὰ τζοθαερικὰ καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον εἶνε γιὰ χρήματα. Ἔπειτα ἐμεῖς ἔχουμε νὰ κάμουμε τόσο ταξείδι μὲ αὐτὲς τὶς 10χιλ.

— Καλά πήγαινε νὰγοράσῃς ἕνα χρηματοκιβώτιον, ἀλλὰ κόψε νὰ εἶνε φθηνό! εἶπεν ἡ Κορνηλία.

Τότε ὁ οἰκογενειάρχης ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς μεγάλης ἁμάξης, ἡ ὁποία τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία φορητή, κατῆλθε διὰ τῆς σιδηρᾶς αὐτῆς βαθμίδος καὶ διὰ διαφόρων ὁδῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ κέντρον τοῦ Σακραμέντου — τῆς Ἀμερικανικῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα νῦν.

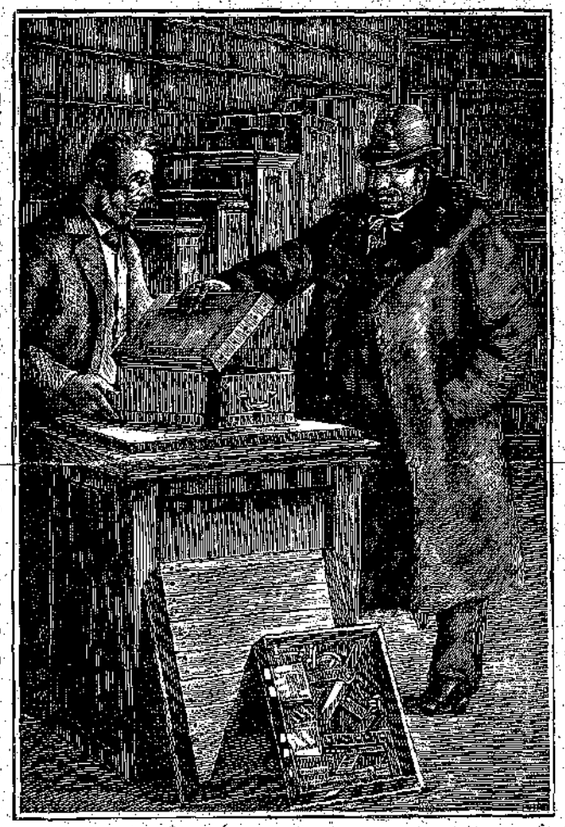

« Σᾶς το δίδω μὲ ἐγγύησιν » (Σελ. 2, στηλ. β.)

Τὸν Φεβρουάριον κάμνει ψῦχος δυνατὸν ἐν Καλιφορνίᾳ, ἂν καὶ ἡ χώρα εὑρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν πλάτος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Ἱσπανία. Ἀλλὰ περιβεβλημένος τὸ ποδήρες του γουνωτὸν ἐπανωφόριον, ὁ Κασκαμπέλ ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν θερμοκρασίαν καὶ ἐβάδιζε φαιδρός. Ὁ πόθος, τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς του ὅλης, ἦτο νὰ γίνῃ κάτοχος χρηματοκιβωτίου. Καὶ τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ ἐντὸς ὀλίγου!

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους 1867.

Πρὸ δεκαεννέα ἐτῶν, ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον κατέχει σήμερον το Σακραμέντον

ἦτο μεγάλη καὶ σχεδὸν ἔρημος πεδιάς. Ἐν τῷ μέσῳ ὑψοῦτο μικρὸν φρούριον, ἱδρυθὲν ἐκ τοῦ προχείρου ὑπὸ τῶν πρώτων οἰκιστῶν, ὑπὸ τῶν πρώτων ἐμπόρων, διὰ νὰ προασπίζῃ τὰς κατασκηνώσεις των ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τῶν Ἰνδῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφότου οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπῆραν τὴν Καλιφορνίαν ἀπὸ τοὺς Μεξικανούς, ἀνικάνους νὰ την ὑπερασπίσουν, ἡ ὄψις τῆς χώρας μετεβλήθη ὡς διὰ μαγείας. Τὸ μικρὸν φρούριον ἔγινε πόλις — μία τῶν σπουδαιοτέρων πόλεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μολονότι αἱ πυρκαϊαὶ καὶ αἱ πλημμυραι τὴν ἐπολέμησαν πεισματωδῶς ἐν τῇ γενέσει της.

Οὕτως ὁ Κασκαμπέλ, ἐν ἔτει 1867, δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ οὔτε τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν τὰς ἐπιδρομάς, οὔτε τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐκ πάσης χώρας λῃστῶν καὶ λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον πλημμυρίσῃ τὴν ἐπαρχίαν τῷ 1849, ὅτε ἀνεκαλύφθησαν τὰ περίφημα μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ. Ἄ, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῶν εὐτυχιῶν καὶ τῶν καταστροφῶν, εἶχε παρέλθῃ. Οὔτε χρυσοθῆραι πλέον, οὔτε κλέπται. Ὁ Κασκαμπὲλ δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τῷ κλέψουν, νὰ τῷ ἁρπάσουν καθ' ὁδὸν τὸν μικρόν του θησαυρόν, τὸν ὁποῖον πραγματικῶς εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του! Βλέπετε ὅτι δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀπαρατήρητος, ὅσον ἰσχυρίζετο, ἡ ἀγορὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου, διὰ νὰ φυλάξῃ ἀσφαλῶς τὴν περιουσίαν του. Ἀλλὰ τὸ ἤθελε διὰ τὸ ταξείδιον, μακρὸν ταξείδιον ἀνὰ τὴν χώραν τοῦ Φὰρ-Οὔεστ, ὀλιγώτερον ἀσφαλῆ τῆς Καλιφορνίας — τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐπανέφερεν εἰς Εὐρώπην.

Ὁ Κασκαμπὲλ ἐβάδιζεν οὕτω ἡσυχος, διασχίζων τὰς εὐρεῖς καὶ καθαρίους ὁδοὺς τοῦ Σακραμέντου. Συνήντα συχνὰ μεγαλοπρεπεῖς λεωφόρους, σκιαζομένας ἀπὸ ὡραῖα δένδρα, ἄφυλλα ἔτι, δημόσια καταστήματα καὶ μέγαρα ἰδιωτικά, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ἐκτισμένα, πολυαρίθμους ἐκκλησίας μεγαλοπρεπεῖς — ὅλα παρέχοντα ὄψιν ἀληθοῦς μεγαλοπόλεως εἰς τὴν νέαν αὐτὴν πόλιν τῆς Καλιφορνίας.

Παντοῦ ἄνθρωποι πολυάσχολοι, ἔμποροι, ἐφοπλισταί, βιομήχανοι, οἱ μὲν περιμένοντες τὸν κατάπλουν τῶν ἀτμοπλοίων, τὰ ὁποῖα ἔπλεον τὸν ποταμόν, τὸν ἐκβάλλοντα εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, οἱ δὲ τυρβάζοντες εἰς τὸν σταθμὸν τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Φόλσων, τοῦ ὁποίου αἱ ἁμαξοστοιχίαι διασχίζουν ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Καλιφορνίας.

Συρίζων γαλλικόν τι ἐμβατήριον, ὁ Κασκαμπὲλ διηυθύνθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Οὐίλλιαμ Μόρλαν, ὁ ὁποῖος ἐπώλει καλὰ πράγματα καὶ σχετικῶς εὐθηνά.

«Κύριε Μόρλαν, τῷ εἶπε μόλις εἰσῆλθεν, δοῦλός σας ταπεινότατος. Ἤθελα νὰ γοράσω ἕνα χρηματοκιβώτιον.

Ὁ Οὐίλλιαμ Μόρλαν ἐγνώριζε τὸν Καίσαρα Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ καὶ ποῖος δὲν τὸν ἐγνώριζεν εἰς τὸ Σακραμέντον; Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἑβδομάδων μήπως αὐτὸς μὲ τὸν θίασόν του δὲν ἦτο ἡ διασκέδασις καὶ ἡ τρυφὴ ὅλης τῆς πόλεως;

— Χρηματοκιβώτιον εἴπατε, κύριε Κασκαμπέλ; τῷ εἶπεν ὁ καταστηματάρχης. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου...

— Καὶ διατί;

— Διότι διὰ νὰγοράζῃ κανεὶς χρηματοκιβώτιον, θὰ πῇ ὅτι ἔχει νὰ φυλάξῃ μερικοὺς σάκκους δολλάρια..

— Κάτι τέτοιο συμβαίνει, κ. Μόρλαν.

— Τότε λοιπὸν νὰ πάρετε αὐτό, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος, δεικνύων παμμέγιστον χρηματοκιβώτιον, ἄξιον νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἀδελφῶν Ρότσιλδ ἢ ἄλλων ὁμοίως πλουσίων τραπεζιτῶν.

— Τί μου λέτε, καλέ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἐκεῖ μέσα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὅλη μου ἡ οἰκογένεια· θησαυρὸς πολύτιμος — δὲν λέγω — ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν σκοπεύω νὰ τον κλείσω εἰς χρηματοκιβώτιον.. Καὶ δὲν μου λέτε, παρακαλῶ, ὡς πόσα εἰμπορεῖ νὰ χωρέσῃ αὐτό;

— Ὦ, πολλὰ ἑκατομμύρια, εἰς χρυσόν.

— Ἑκατομμύρια;... ἔ τότε θὰ περάσω ἀργότερα, ὅταν θὰ τἀποκτήσω... Ὄχι! ὄχι! ἐμένα μοῦ χρειάζεται ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιον ποῦ νὰ εἰμπορῶ νὰ το κρατῶ εἰς τὴν μασχάλην μου καὶ νὰ το κρύπτω εἰς τὴν ἅμαξάν μου, ὅταν θὰ ταξειδεύω.

— Ἐνόησα τί θέλετε, κύριε Κασκαμπέλ. Καὶ ὁ καταστηματάρχης τῷ ἔδειξεν ἄλλο μικρότερον κιβώτιον μὲ κλεῖθρον μυστικὸν καὶ ἀσφαλές, τὸ βάρος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπερέβαινε τὰς πέντε ὀκάδας.

«Ἐκτὸς τούτου, εἶπεν ὁ κύριος Μόρλαν, ἀντέχει καὶ κατὰ τοῦ πυρός· σᾶς το δίδω μὲ ἐγγύησιν.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Φθάνει ἡ κλειδαριά του νὰ εἶνε καλή.

— Κλειδαριὰ μὲ συνδυασμοὺς γραμμάτων, προσέθηκεν ὁ καταστηματάρχης. Τέσσαρα γράμματα... θὰ σχηματίσετε μίαν λέξιν μὲ τέσσαρα γράμματα κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τέσσαρα ἀλφάβητα, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει τετρακόσιες χιλιάδες συνδυασμούς. Καὶ ἐν ᾧ ὁ κλέπτης θὰ καταγίνεται νὰ τους εὕρῃ, θὰ ἔχῃ κανεὶς καιρὸν νὰ τον κρεμάσῃ ἓν ἑκατομμύριον φορές.

— Ἓν ἑκατομμύριον! ἄ, μ' αὐτὸ εἶνε θαῦμα, κύριε Μόρλαν! Καὶ πόσον τιμᾶται;... Διότι, ἐννοεῖτε, ἓν χρηματοκιβώτιον εἶνε παρὰ πολὺ ἀκριβόν, ὅταν κοστίζῃ περισσότερον, ἀπὸ ὅσα ἔχει κανεὶς νὰ βάλῃ μέσα.

— Σωστόν, κύριε Κασκαμπέλ... Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν θὰ σας ζητήσω παρὰ μόνον ἓξ δολλάρια καὶ μισόν.

— Ἐκεῖνο τὸ μισὸν δὲν μᾶρέσει, κύριε Μόρλαν. Ἀγαπῶ τοὺς στρογγυλοὺς ἀριθμούς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἓξ δέν μ' ἐνθουσιάζει πολύ. Δέχεσθε νὰ σας δώσω πέντε δολλάρια;

— Ἂς εἶνε πρὸς χάριν σας, κύριε Κασκαμπέλ.»

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν οὕτω ἡ συμφωνία καὶ ἐπληρώθη τὸ ἀντίτιμον, ὁ Οὐίλλιαμ Μόρλαν ἐπρότεινεν εἰς τὸν Κασκαμπὲλ νὰ τοῦ το στείλῃ εἰς τὸ σπίτι — δηλαδὴ εἰς τὸ ἁμάξι, — διὰ νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ το σηκώσῃ μόνος του.

— Σὲ ποιόν τα λέτε αὐτά, κύριε Μόρλαν; εἶπε μειδιῶν ὁ Κασκαμπέλ. Σὲ μένα που ἡ ἐπιστήμη μου εἶνε νὰ σηκόνω βάρη κἄν καὶ κἄν καὶ νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα σφαῖρες σαράντα ὀκάδων;

— Αἴ, αἴ! Καὶ τὸ πραγματικὸν βάρος αὐτῶν τῶν σφαίρων τὰ ὀκάδων ὠ; πόσον νὰ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Μόρλαν γελῶν.

— Τεσσάρων ὀκάδων ἀκριβῶς, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μείνῃ μεταξύ μας, κύριε Μόρλαν!» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Καὶ λέγοντες αὐτά, ἀπεχωρίσθησαν, καταχρηστευμένοι ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ εὐτυχὴς κάτοχος τοῦ χρηματοκιβωτίου ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἱπποδρόμου, ὅπου ἐστάθμευεν ἡ τροχοφόρος του οἰκία καὶ ἀπέθεσε μετὰ φιλαύτου τινὸς εὐαρεσκείας «τὸ ταμεῖον τοῦ οἴκου Κασκαμπέλ.»

Πόσον τὸ ἐχάρη καὶ τὸ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ οἰκογένεια τὸ χρηματοκιβώτιον! Τὸ ἐκλείδωσαν καὶ τὸ ἐξεκλείδωσαν ἑκατοντάκις, ὁ δὲ μικρὸς Ἀλέκος ἠθέλησε νὰ χωθῇ μέσα διὰ νὰ γελάσουν· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ κιβώτιον ἦτο μικρότερον ἀπὸ τὸν μικρὸν Ἀλέκον...

Ὁ Μακρολέλεκας ποτέ του δὲν εἶχεν ἰδῇ τόσῳ ὡραῖον· οὔτε εἰς τὸν ὕπνον του.

«Τί δύσκολα ποῦ θὰνοίγῃ! ἀνέκραξεν· ἐκτὸς ἂν ἀνοίγῃ εὔκολα, ἂν δὲν κλειδώνῃ καλά.

— Ποτέ σου δὲν εἶπες σωστότερο λόγο, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Εἶτα διὰ φωνῆς ἐπιβλητικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπεν ἀντίρρησιν, καὶ διὰ χειρονομίας ἐκφραστικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπε δισταγμόν, ὁ οἰκογενειάρχης εἶπεν·

— Καὶ τώρα, παιδιά, δρόμο! τρέξετε νὰ μας φέρετε νὰ φάμε... βασιλικά. Νὰ ἕνα δολλάριον νὰ πάρετε ὅ,τι θέλετε! Ἐγὼ πληρόνω σήμερα!

Τὸν λαμπρὸν ἄνθρωπον! Σὰν νὰ μὴ ἐπλήρονεν αὐτὸς καθημέραν! Ἀλλὰ συνείθιζε τὴν ἀστειότητα αὐτήν, τὴν ὁποίαν συνώδευε μὲ ἠχηρὸν γέλωτα.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Γιάννης, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ναπολέαινα ἀπῆλθον,

συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κάνιστρον πρὸς μεταφορὰν τῶν τροφίμων.

— Καὶ τώρα ποῦ εἴμεθα μόνοι, Κορνηλία, ἔλα νὰ μελήσουμε λιγάκι.

— Γιατί πρᾶγμα;

— Νά, διὰ τὴν λέξιν που θὰ ἐκλέξωμεν διὰ τὴν κλειδαριὰν τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ὄχι ὅτι δὲν ἐμπιστεύομαι τὰ παιδιά... Θεὸς φυλάξοι! Ἄγγελοι, Χερουβεὶμ εἶνε τὰ παιδιά μας. Ἂν 'πῆς καὶ γιὰ κεῖνον τὸν μπουνταλᾶ τὸν Μακρολέλεκα, ἐκεῖνος δὰ εἶνε ποῦ εἶνε τιμιώτατος! Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἡ λέξις πρέπει νὰ εἶνε μυστική.

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς, εἶπεν ἡ Κορνηλία. Ἔκλεξε ὁποιαν λέξι θέλῃς.

— Δὲν προτιμᾷς σύ καμμιὰ λέξι;

— Ὄχι.

— Νά σου 'πῶ λοιπόν. Ἐγὼ προτιμῶ ἡ λέξις νὰ εἶνε κύριον ὄνομα.

— Κύριον ὄνομα, συμφωνῶ· καὶ μάλιστα τὸ δικό σου, Καῖσαρ.

— Ἀδύνατον! ἔχει ἓξ γράμματα καὶ μᾶς χρειάζονται μόνον τέσσαρα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀκόμη ἀντηχεῖ περὶ ἐμὲ ἡ τρελὴ συναυλία τῶν θορυβωδῶν παιγνιδίων. Ἐν ᾧ σᾶς γράφω, ἡ οἰκία ἀλαλάζει μὲ κρότους, μὲ συριγμούς, μὲ παιδικοὺς γέλωτας καὶ ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου διέρχονται πλῆθος παιδία μὲ τύμπανα, μὲ ρόκανα καὶ μὲ σφυρίκτρες, κάτι σφυρίκτρες νέες, ποῦ ἐκπέμπουν μυκηθμοὺς στρυγμώδεις ὡσὰν ἀνέμου, τοὺς ὁποίους ἀδύνατον νὰ ἀκούσῃ κανεὶς χωρὶς νὰ θυμώσῃ ἢ χωρὶς νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλια.

Παίξετε, μικροί μου καὶ μικραί μου διὰ σᾶς ἔγιναν αἱ ὡραῖαι αὗται ἡμέραι. Ἠξεύρω μὲ τί καρδιοκτύπι τας ἐπεριμένατε, διὰ νὰ σας ἐκπληρωθοῦν ὁλοκλήρου ἔτους ὄνειρα καὶ πόθοι. Εἴθε λοιπὸν ἡ πρώτη μου ἐπιστολὴ νὰ σας εὕρῃ εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένους, μὲ ὄνειρα ἐκπληρωμένα, κατόχους ὅλων ὅσα ἐποθήσατε! Τὸ εὔχομαι· ἀλλὰ καὶ συγχρόνως σκέπτομαι: Εἶνε ἄρά γε τοῦτο δυνατόν; Ἡ εὐτυχία διὰ νὰ ἔλθῃ ἔχει νὰ παλαίσῃ μὲ τὴν ἀπληστίαν, μὲ τὸ ἀκόρεστον τοῦ ἀνθρώπου, — τοῦ μικροῦ καθὼς καὶ τοῦ μεγάλου, — ὁ ὁποῖος ὅλα τα ἐπιθυμεῖ, ὅλα τα θέλει.. Σᾶς ἔβλεπα τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἤσθε ὅλοι ἐκεῖ· ὀλίγον σᾶς ἔμελεν ἂν ὁ δρόμος ἦτο λασπωμένος ἀπὸ τὴν βροχὴν τῆς νυκτός. Ἔτρεχατε ἐπάνω-κάτω γελῶντες καὶ θορυβοῦντες μὲ τὰ ποικιλόνυμα καὶ ποικιλόφωνα ὀργανίδιά σας. Ἐρρίπτατε εἰς τὰ πρόσωπα τῶν φίλων σας, βροχὴν ἀπὸ κονφετί, — τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ πολύχρωμα στρογγυλὰ χαρτάκια, τὰ ἀκίνδυνα, τὰ ὁποῖα μὲ χαρὰν εἶδα φέτος ἀντικαταστήσαντα τὰς ὀχληρὰς καὶ ἐπικινδύνους τράκες. Ἀντηλλάσσατε εὐχὰς ἐγκαρδίους, συνοδευομένας καὶ ἀπὸ εὐφυολογίας, τιμώσας, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ νεώτατον, τὸ μικρὸν ἀττικὸν πνεῦμα. Ἐφιλοδωρεῖτε καὶ ἐφιλοδωρεῖσθε ἐκ τοῦ προχείρου· εἰσήρχεσθε εἰς τὰ καταστήματα καὶ εἰς τα ζαχαροπλαστεῖα μὲ τοὺς φίλους σας ἢ μὲ τοὺς γονεῖς σας. Σας ἔβλεπα... Ἤσθε, ἐφαίνεσθε τοὐλάχιστον, τόσον εὐτυχεῖς, ὥστε σας ἐμακάριζα. Καὶ ὅμως πόσα συνέλαβα συγχρόνως βλέμματα πόθου ἐκ μέρους σας, ἀλγεινοῦ πόθου καὶ ἀπραγματοποιήτου, ἐνώπιον προθηκῶν, ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τόσα εὔμορφα καὶ πλούσια πράγματα, ἀκριβὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰποκτήσουν ὅλοι! Καὶ τότε μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ εὐτυχία σας δὲν εἶνε ἀμιγής, ὅτι τὴν χαρὰν τῶν ψυχῶν σας διέφθειρεν ἡ λύπη, διατὶ νὰ μὴ ἠμπορῆτε νὰγοράσετε ὅ,τι βλέπετε ὅ,τι θέλετε...

Μάλιστα μοῦ το εἶπεν ἕνα κοριτσάκι, μία εὐφυεστάτη συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, τὴν ὁποίαν συνήντησα ἀπέξω ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Καλαισθησίας.

— Τί εὔμορφες αὐτὲς ἡ κοῦκλες ποὺ τραγουδοῦν καὶ μιλοῦν! Ἂς μοῦπερνε μιὰ ὁ μπαμπᾶς! μοῦ ἔλεγε μὲ παράπονον καὶ μου ἔδειχνε τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα μπεμπέ, ποῦ ἔχουν μέσα των ἕνα μικρὸν φωνογράφον, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ὁμιλοῦν καὶ ψάλλουν, ὡς νὰ ἦταν ζωντανά. Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε νεωτάτη καὶ πρώτην φορὰν ἔφεραν εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτὰς τὰς κούκλας. Ὅσοι ἠξεύρουν μὲ πόσην ἐντέλειαν ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισσὼν ἀποδίδει τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, φαντάζονται πόσον τὰ μπεμπὲ αὐτὰ εἶνε θαυμάσια. Τὰ ζηλεύουν καὶ οἱ μεγάλοι, ὄχι οἱ μικροί· ἀλλ' εἶνε τόσον ἀκριβά! Ἀρά γε ὁ μπαμπᾶς τῆς μικρᾶς μου φίλης, ἡ ὁποία ἐφαίνετο τόσον λυπημένη, ἠθέλησεν, ἠμπόρεσε νὰ την εὐχαριστήσῃ; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω...

Νομίζω ὅμως, — καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ συμφωνήσετε μαζί μου, — ὅτι πολὺ καλλίτερα ἐσκέπτετο ἕνας ἄλλος μικρὸς μου φίλος, τὸν ὁποῖον συνήντησα ἐκτάκτως φαιδρὸν καὶ χαρούμενον, μὲ μίαν ἀγκαλιὰν παιγνιδάκια, καροτσάκια, παραβάκια, σιδηροδρόμους, μύλους κτλ.

— Ἰδέτε πόσα πράγματα μοῦ 'πῆρε ὁ μπαμπᾶς! μοῦ ἐφώναξε, ἀλλὰ εἶνε τόσῳ φθηνά! Ξεύρετε, ἐδῶ τὰ φτειάνουν. Εἶνε καθὼς λέγουν, ἐγχωρίου κατασκευῆς· ἀπὸ αὐτὰ ἐπῆραν ἐφέτος καὶ τὰ Βασιλόπουλα!

Καὶ ἦτο τόσον εὔμορφα, τόσον κομψὰ καὶ στερεὰ ἐκεῖνα τὰ παιγνιδάκια! Πραγματικῶς δὲ τὰ κατασκευάζει ἐδῶ ἕνας φανοποιός, ὀνομαζόμενος Στυλιανὸς Παπαδάκης. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ὁ ὁποῖος πάντοτε ὑποστηρίζει τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν, ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιγνίδια ἠγόρασεν ἄφθονα διὰ τὸν μικρὸν πρίγκηπα Χριστόφορον καὶ διὰ τοὺς υἱοὺς τοῦ Διαδόχου. Τοιουτοτρόπως ὁ μπαμπᾶς τοῦ μικροῦ μου φίλου ἔκαμε τὸ καλλίτερον δῶρον: χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ πολλά, προσέφερεν εἰς τὸν υἱόν του ἀπὸ τὰ ἴδια παιγνίδια, «ποῦ 'πῆραν ἐφέτος καὶ τὰ Βασιλόπουλα». Ἰδοὺ τρόπος νὰ εὐχαριστηθῇ κανεὶς καὶ μὲ ὀλίγα!

Τέλος πάντων, οἱ ὁπωσδήποτε δυστυχεστημένοι εἰμποροῦν νὰ ἐνθυμηθοῦν ὀλίγον καὶ τὰ πτωχὰ παιδία — καὶ εἶνε τόσα δυστυχῶς! — τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δῶρα δὲν ἔχουν, ἀλλ' οὔτε ἐνδύματα, καὶ πολλάκις οὔτε ψωμί... Οἱ μικροί μου φίλοι ἐπιθυμῶ νὰ τὰ εὐσπλαχνίζωνται καὶ ὅπου ἀκούουν ὅτι γίνεται ἔρανος ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ σπεύδουν ἐκ τῶν πρώτων νὰ δίδουν τὸν ὀβολόν των. Φέτος ἡ Ἑστία ἔλαβε τὴν κρωτοβουλίαν ἑνὸς τοιούτου ἐράνου καὶ χάρις εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐνθυμήθησαν, ὀκτακόσια πτωχὰ παιδία ἔλαβον τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἀπὸ μίαν δραχμὴν διὰ τὰ δῶρά των. Ἔπρεπε νὰ τα ἐβλέπατε μὲ πόσην χαρὰν ἔτρεξαν νὰ πάρουν καμμίαν κούκλαν, κανένα παραβάκι, καμμίαν σφυρίκτραν, νὰ παίξουν ὀλίγον καὶ αὐτὰ τὰ καϊμένα... Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε ἡ βασιλόπηττα, οὔτε τὰ γλυκύσματα, οὔτε τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιᾶς θὰ σας ἐφαίνοντο γλυκύτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἂν μάλιστα εἴχατε λάβῃ μέρος εἰς τὸν φιλάνθρωπον ἔρανον. Διότι ὑπάρχει μία ἡδονὴ πολὺ μεγαλειτέρα τοῦ λαμβάνειν· ἡ ἡδονὴ τοῦ δίδειν.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

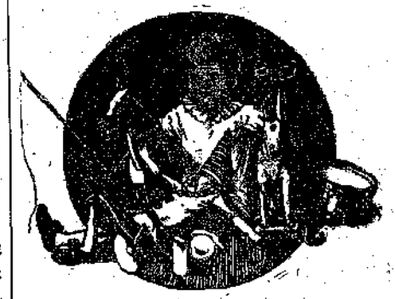

Η ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΟΒΙΑ

Γιατί, γιατί νὰ φοβηθῶ
σὰν ἔμεινα μονάχο;
Σύντροφ' ὁ Πλάστης ἀγαθὸ
δὲν μ' ἔδωκε γιὰ νάχω
τὸν φύλακ' ἄγγελό μου;
Κι' ἂν τύχῃ κ' εἶνε σκοτεινά,
ἢ νύχτα, ἢ ἐρημία,
γιατί κακὴ νὰ μου περνᾷ
ἀνόητ' ὑποψία
ἀπὸ τὸν λογισμό μου;

Καὶ 'στὸ σκοτάδι καὶ 'στὸ φῶς
τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτου,
Ὁ φύλαξ ἄγγελος κρυφός,
μὲ τὰ λευκὰ φτερά του
ἀόρατος μᾶς σκέπει.
Κι' ἀφοῦ ὁ Πλάστης ὁ καλὸς
παντοῦ μᾶς προστατεύει,
Εἶνε μωρὸς κ' εἶνε τρελλὸς,
Ἐκεῖνός που πιστεύει
πῶς νὰ φοβῆται πρέπει.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

Ο ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ἡμέραν τινὰ ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος διήρχετο ἀπὸ ἕνα δρόμον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ συνήντησεν ἄνθρωπόν τινα βαστάζοντα ἐπὶ τῆς ράχεως τεράστιον φορτίον ξύλων.

Ἐβάδιζεν εὐθύμως, χωρὶς νὰ φανερώνῃ κανένα κόπον, καμμίαν δυσαρέσκειαν.

Ὁ φιλόσοφος ἐστάθη καὶ τὸν εἶδεν ἐπί τινας στιγμάς.

— Τὸ φόρτωμά σου εἶνε πολὺ μεγάλο, τῷ εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται διόλου νὰ σε βαρύνῃ. Πῶς γίνεται;

— Ἰδοὺ πῶς γίνεται, κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἀχθοφόρος. Τὸ φορτίον μου εἶνε εἰς τὴν ἐντέλειαν ἰσορροπημένον. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔχω ἀκριβῶς τὸ ἴδιον βάρος που ἔχω καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Καὶ μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐγένειαν καὶ χάριν, διέλυσε καὶ συνεκρότησεν ἐκ νέου τὸ φορτίον του, ἐξηγῶν εἰς τὸν φιλόσοφον τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διευθετήσῃ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον τὸ σύνολον.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Δημόκριτος ὅταν ἡ ἐξήγησις ἐτελείωσε· πῶς ὀνομάζεσαι;

— Πρωταγόρας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀχθοφόρος χαιρετῶν, ὅπως μόνον ἀθηναῖος ἀχθοφόρος θὰ ἠδύνατο νὰ χαιρετήσῃ.

— Λοιπόν, Πρωταγόρα, εἶπεν ὁ Δημόκριτος· νὰφήσῃς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ σπουδάσῃς μαζί μου.

Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζει εἰς ἔργον τόσῳ βάναυσον, συλλογισμοὺς τόσον σοφούς, μοῦ φαίνεται γεννημένος δι' ἄλλο παρὰ διὰ νὰ σηκώνῃ βάρη.

Καὶ ὁ Πρωταγόρας ἠκολούθησε τὸν Δημόκριτον. Ἔγινε καὶ αὐτὸς σοφός. Ἐδίδαξε ρητορικὴν ἐν Ἀθήναις, ἀπέκτησε δὲ δόξαν καὶ περιουσίαν μεγάλην.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΙΝΕ ΑΡΡΩΣΤΗ

Ἡ μητέρα τῆς Εἰρηνούλας εἶνε ἄρρωστη. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀταξίαν τῶν φορεμάτων τῆς Εἰρηνούλας, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε καθαρὰ καθαρά, λάμπουσα ὅλη ὡς νεόκοπον νόμισμα.

Ἀλλὰ ποῖος τώρα, ἀφ' οὗ ἡ μητέρα εἶνε ἄρρωστη, νὰ την κτενίσῃ, νὰ της δέσῃ τὴς κάλτσες που πίπτουν ὡς της πτέρνες, νὰ της κουμβώσῃ τὰ ὑποδήματα! Ἡ Εἰρηνούλα δὲν ἔχει, καθὼς βλέπετε, καὶ πολλὴν τάξιν· ἠμπορεῖ νὰ δέσῃ μόνη τὴς κάλτσες της, ἀλλὰ τί νὰ σας κάμῃ, ἀφ' οὗ ἔχασε τὴς καλτσοδέτες της!

Ἔπειτα εἶνε λυπημένη ... ὤ, πῶς εἶνε λυπημένη! πῶς κτυπᾷ ἡ καρδούλα της κάτω ἀπὸ τὴν ἄσπρην της ποδιάν!

Ἡ καλή της, ἡ ἀγαπημένη της μαμὰ εἶνε ἄρρωστη. Γιὰ φαντασθῆτε! Εἶνε 'στὸ κρεβάτι καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ την συγχύζουν, δὲν πρέπει νὰ κάμνουν θόρυβον ... Ἡ ἀρρώστειά της δὲν εἶνε πολὺ βαρεία· μικρὰ ἀδιαθεσία, καθὼς εἶπε καὶ ὁ ἰατρός. Ἀλλὰ ἡ συνείδησις τῆς Εἰρηνούλας δὲν εἶνε ἐντελῶς ἥσυχη.

Προχθὲς κάτι τῆς εἶπεν ἡ μαμά της καὶ αὐτὴ το ἔκαμε μὲ πολλὴν δυσκολίαν, μὲ πολλὴν μουρμούραν. Ὡς νὰ μὴν εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα! Παρεπονέθη, εὗρε τὸν ἑαυτόν της πολὺ δυστυχῆ ποῦ εἶχε τόσῳ αὐστηρὰν μητέρα. Τελοσπάντων ἐφάνη πολὺ ἀνόητη, πολὺ δύστροπη τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πῶς μετανοεῖ σήμερον δι' αὐτό!...

— Ἡ μητερούλα τῆς εἶνε ἄρρωστη. Μήπως ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ την τιμωρήσῃ; Νὰ ἔχῃ μίαν μητέρα τόσῳ καλήν, τόσῳ ἀφωσιωμένην καὶ αὐτὴ νὰ παραπονῆται! Πόσον εἶνε δυστυχὴς τώρα ἡ Εἰρηνούλα, μόνη, ἐγκαταλελειμμένη!

Ἂς γιατρευθῇ ἡ μητέρα γρήγορα, μὰ γρήγορα, καὶ νὰ ἰδῆτε ὕστερα τί καλὴν κόρη ποῦ θὰ ἔχῃ!

Ὁ ἰατρὸς διέταξεν ἕνα σωρὸ φάρμακα. Ἀλλ' ἡ Εἰρηνούλα σκέπτεται, πολὺ ὀρθῶς, ὅτι ὑπάρχει εἷς ἰατρὸς πολὺ μεγαλήτερος καὶ ἰσχυρότερος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ ὅταν θέλῃ: — ὁ Θεός.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατί βλέπετε τὴν μικράν μας φίλην μὲ δύο δάκρυα παχέα εἰς τὰ μάτια, τὰ τόσον ἄλλοτε φαιδρά, μὲ τὸ κομβοσχοίνιον ἀνὰ χεῖρας, τὸ ὁποῖον ζήτησεν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν μάμαν της, σκεπτομένη ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ μίαν προσευχὴν ἐκτενῆ, μεγάλην ὅσον ὁ πρὸς τὴν μητέρα της ἀγάπη, καὶ τόσον ὁ πόθος της νὰ την ἐπανίδῃ ὑγιά.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΕΞΙΔΗΣ

ΑΔΩΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ)

Ἡ παρδαλὴ καμήλα
μὲ τὴν κυρ' ἀλεποῦ
ἀντάμωσαν μιὰ 'μέρα
κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Διάφορ' ἀφοῦ εἶπαν
τρεῖς ὧρες συντροφιὰ
ὁ λόγος ἦλθε τέλος
καὶ γιὰ τὴν εὐμορφιά.

— Ἐγὼ εἶμ' ἀπὸ σένα
πιὸ εὔμορφη πολύ
καὶ πιὸ καλοφτιασμένη,
ψηλὴ καὶ παρδαλή.

— Ὁμολογῶ πως ἔχεις
τὸ δέρμα παρδαλό,
μὰ 'γὼ τὴν εὐμορφιά μου
τὴν ἔχω 'στὸ μυαλό.

Ἡ εὐμορφιὰ 'στὸ σῶμα
τί τάχα ὠφελεῖ,
ὅταν τὴν ἐξυπνάδα
δὲν ἔχ' ἡ κεφαλή!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΔΕΑ ΚΑΙ ΧΟΜΟΣ

Ἦτο ὡραία, ἡλιόλουστος πρωΐα Μαρτίου.

Ἐν παιδίον καὶ ἓν κοράσιον, συνοδευόμενα ἀπὸ ἕνα σκύλον, μὲ τρίχωμα ἀνώμαλον καὶ τραχύ, διήρχοντο βραδέως τὴν Βασιλικὴν ὁδόν, μίαν τῶν ὡραιοτέρων τῆς γαλλικῆς συνοικίας, ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ παιδίον θὰ ἦτο ἕως δώδεκα ἐτῶν, τὸ κοράσιον ἑπτὰ ἢ ὀκτώ. Τὴν ἡλικίαν τοῦ σκύλου κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ ἀκριβῶς· ἀλλὰ βέβαια νέος δὲν ἦτο, ἀφ' οὗ εἰς τὸ πρόσωπόν του ὑπῆρχον καὶ τρίχες λευκαὶ μετὰ τῶν μαύρων, τὰ δὲ κάτισχνα πλευρά του καὶ τὸ καταπεπονημένον του ὕψος, ἐμαρτύρουν ὅτι καὶ πολὺ ἔζησε καὶ πολλὰς δυστυχίας ὑπέστη. Ἀνῆκεν εἰς γένος κοινὸν καὶ προστυχον· ἀλλὰ τὸ μακρὸν καὶ ὀξὺ ρύγχος του καὶ τὰ μικρὰ ὀρθια ὠτά του ἐπροδίδον τὴν ζωηρότητά του καὶ τὴν [illegible] τῆς ὁποίας ἠδύνατο [illegible], ἂν ἔβλεπε τὴν χαμηλωμένην σήμερον του καὶ τὸ βραδύ του βάδισμα. Χωρὶς νὰ κουτάζῃ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, παρηκολούθει κατὰ βῆμα τὰ [illegible], ἀνυψῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ρύγχος διὰ νὰ ὀσφρανθῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ σάκκου, τὸν ὁποῖον τὸ μεγαλήτερον παιδίον ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Καὶ ὅταν τὸ παιδίον ἐστέκετο, εἴτε διὰ νὰ ἴδῃ τίποτε, εἴτε διὰ νὰ κάμῃ τόπον εἰς κανένα διαβάτην, ὁ σκύλος ἐσταματοῦσε καὶ αὐτός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ σάκκου.

— Ὅλῳ τὸ σακκὶ βλέπει ὁ Χόμος, εἶπε τὸ παιδίον πρὸς τὴν μικρὰν του σύντροφον. Θὰ πειγᾷ ὁ καϊμένος. Πρέπει νὰ του δώσωμεν νὰ φάγῃ κάτι τι.

Καὶ ἐσταμάτησεν, ἀποθέσας ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εἰσόδου μιᾶς οἰκίας, κάνιστρον πλῆρες ἀνθέων, τὸ ὁποῖον ἐκράτει μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Ἦτο εὔμορφον παιδίον, λεπτοφυὲς καὶ κομψόν, πολὺ ἀνεπτυγμένον, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Τὰ μεγάλα του γαλανὰ μάτια, μὲ τὴν ἤρεμον καὶ φαιδράν των λάμψιν, ἐζωογόνουν φυσιογνωμίαν ἀγαθὴν μὲ χαρακτηριστικὰ εὐγενῆ καὶ κανονικά. Ἐφόρει πτωχικά, ἀλλὰ πολὺ καθάρια ἐνδύματα, βλούζαν κυανῆν καὶ πανταλόνιον ὁμοιόχρωμον. Τὰ σγουρά του μαῦρα μαλλιά, τὰ πυκνά, ἐξέφευγον ἀπὸ τὸ λευκὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἐσκέπαζον τὸ μέτωπόν του σχεδὸν μέχρι τῶν ὀφρύων. Τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον τὸν συνώδευεν, εἶχε πολὺ παράδοξον τὴν ὄψιν. Τὸ φουστάνι του, κόκκινο βαθύ, ἔφθανε μέχρι τῶν ποδῶν, ἕνα σαλάκι ἀπὸ μουσσελίναν διεσταυροῦτο ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐγύριζεν ἀπὸ πίσω, ἐν ᾧ αἱ ἄκραι του ἐσύροντο κατὰ γῆς καθὼς ἐβάδιζε τὸ κοράσιον. Ἡ κόμη, κομμένη ἔμπροσθεν εἰς τὸ μέτωπον, ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της ὡς χαίτη, καλυπτομένη κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ μετάξινον μανδύλιον ἐρυθρόν, καρφωμένον ὑπὸ τὸν πώγωνα. Τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν συνεπλήρονε μία ἄσπρη ποδιά. Τὸ προσωπάκι τῆς μικρᾶς, σοβαρὸν ἀπὸ τώρα καὶ μαραμένον ἦτο ὠχρὸν καὶ λεπτοφυές. Οἱ ἐκτάκτως μεγάλοι της ὀφθαλμοὶ εἶχον ἔκφρασιν πολὺ μελαγχολικήν, τὸ δὲ μικρόν της στόμα δὲν ἐφαίνετο συνειθισμένον εἰς τὸ μειδίαμα. Ἐκράτει, μετὰ μυρίων προφυλάξεων, κάνιστρον περιέχον ἀγαλμάτια (πλαγγῶνας) ἀπὸ κηρὸν χρωματισμένον, τὰ ὁποῖα παρίστων διάφορα πρόσωπα καὶ σκηνὰς ποιημάτων καὶ μυθιστορημάτων τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ: νεαρὰν βοηθίδα χορεύουσαν μὲ τὴν αἰγά της· κοράσιον τυφλόν, ὁδηγούμενον ἀπὸ ἕνα λύκον· ἁλιέα παλαιόντα πρὸς θαλάσσιον τέρας· ἕνα ἄνθρωπον μονόφθαλμον καὶ κωφόν, ἀπαιάφως ἄσχημον — ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν Ἐσμεράλδαν, τὴν Δέαν, τὸν Ζιλιάττ, τὸν Κουασιμόδον, ὅπως τους ἐδημιούργησεν ἡ φαντασία τοῦ ἐνδόξου γάλλου ποιητοῦ, ἡ τοὐλάχιστον ὅπως τους ἀπέδωσε διὰ τοῦ κηροῦ ἄλλος τις καλλιτέχνης ἐμπνευσθεὶς ἐξ αὐτοῦ. Ὁ καλλιτέχνης οὗτος εἶχεν αἰσθανθῇ ἐντός του τὰ ποιητικὰ αὐτὰ πλάσματα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἔζη πλέον παρά, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς ζωῆς των. Οὕτω τὴν θυγατέρα του ὠνόμασε Δέαν, μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἡρωΐδος ἑνὸς τῶν ἔργων τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ «Ὁ Γελῶν Ἄνθρωπος», τὸν δὲ σκύλον του Χόμον, μὲ τὸ ὄνομα ἑνὸς λύκου, φίλου τῆς μικρᾶς ἡρωΐδος. Ὅτι τὰ κήρινα αὐτὰ ἀγαλμάτια ἦσαν διὰ τὴν Δέαν ἱερὰ ἀντικείμενα, ἐφαίνετο τόσον ἀπὸ τὴν προσοχὴν μὲ τὴν ὁποίαν ταὲκράτει, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, ὑπερήφανον συγχρόνως καὶ ἀνήσυχον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τα ἐκύτταζεν.

Ὅταν ὁ σύντροφός της ἐστάθμευσε καὶ ἀπέθεσε τὰ ἄνθη του — τριαντάφυλλα, ἀνεμόνες καὶ μενεξέδες, — τὸν ἐμιμήθη ἀποθέσασα καὶ αὐτὴ τὸ κάνιστρόν της ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων βαθμίδων. Αἱ χεῖρες τοῦ παιδίου ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὸ μικρὸν των φορτίον καὶ ἠμπόρεσεν οὕτω νὰ λύσῃ τὸν σάκκον του, μειδιῶν φιλικῶς πρὸς τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος ἔσειε τὴν οὐράν του ἀνυπομονῶν...

— Στάσου λοιπόν, Χόμο μου, μὴν κάνῃς ἔτσι! τῷ ἔλεγε φαιδρῶς. Ἔχει ἐδῶ φαγὶ μπόλικο. Εἶπα 'στὴ θεία Ἀντωνία νὰ μου βάλῃ ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμὶ μέσα 'στὸ σάκκο. Ξεύρω ὅτι, ὅταν πεινᾷς ἐσύ, δὲν χορατεύεις!

Ἡ μικρὰ κόρη σταματήσασα πρὸ τοῦ συντρόφου της, παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὅλας του τὰς κινήσεις σχεδὸν μὲ ὅσην ἀνυπομονησίαν καὶ ὁ σκύλος. Ἔξαφνα τὸ παιδίον συνήντησε τὸ βλέμμα της καὶ ἔγινε κατακόκκινον.

— Ἔφαγες πρὶν νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ σπίτι, Δέα; τὴν ἠρώτησεν. Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια· πῆρες τίποτε τὸ πρωί;

Καὶ την ἐκύτταζε μ' ἐπιμονήν. Ἡ Δέα ἔγινεν ἀκόμη πλέον ὠχρὰ καὶ ἀπέτρεψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Φίλιππος, Δέα καὶ Χόμος.

Ἀποκρίσου ἀμέσως, Δέα! ἐπανέλαβεν ὁ Φίλιππος. Δὲν θὰ δώσῳ 'στὸ Χόμο οὔτε ψίχαλο, ἂν δὲν μου ἀποκριθῇς.

— Δὲν εἶχα ὄρεξι νὰ φάγω, ἀπήντησε τὸ κοράσιον μετὰ διστάγμοῦ, ὁ καϊμένος ὁ πατέρας δὲν ἐπέρασε τόσῳ καλά...

— Καὶ οὔτε θὰ κοιμήθηκες τὴ νύκτα, καθὼς φαίνεται...

— Ὄχι πολύ· ὁ καϊμένος ὁ πατέρας — ἦτο ἡ φράσις τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο πάντοτε ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ πατρός της, — ὁ καϊμένος ὁ πατέρας ἦτο 'στὸ πόδι ὅλη νύχτα. Στοχάζομαι ὅτι θὰ ὑπέφερε πολύ. Ἄχ, καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ὅταν ξέρω πως ὑποφέρει.

— Τὸ ξεύρω, εἶπε τὸ παιδίον μὲ πολὺν οἶκτον καὶ συμπάθειαν. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, Δέα! θὰ προγευματίσῃς μαζί μου καὶ μὲ τὸν Χόμον. Ἡ θεία Ἀντωνία, ξέρεις, μοῦ βάζει πάντα πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ ἔχουμε καὶ οἱ τρεῖς.

Καὶ ὁμιλῶν ὁλονὲν ὁ Φίλιππος, ἔδγα-

λεν ἀπὸ τὸν σάκκον του μίαν πετσέταν καὶ παρέταξεν ἐπ' αὐτῆς πολλὰ ψωμάκια καὶ κάμποσα κομμάτια ὄρνιθος ψητῆς, χρυσίζοντα καὶ ὀρεκτικώτατα.

«Πάρε ὅ,τι σ' ἀρέσει,σὲ παρακαλῶ.

— Καλά, θά το μοιρασθῶ αὐτὸ μὲ τὸν Χόμον, εἶπε τὸ κοράσιον καὶ ἔλαβε τὸ κομμάτι τὸ ὁποῖον ἐπιχαρίτως τῇ προσέφερεν ὁ σύντροφός της. Ἔφαγεν ὀλίγον καὶ ἔτεινε τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸν Χόμον, ὁ ὁποῖος τὸ κατεβρόχθισε χωρὶς πολλὰ νάζια, ἐκπέμψας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἐν ᾧ ἡ Δέα καὶ ὁ σκύλος ἔτρωγον, ὁ Φίλιππος ἐξεσκέπασε μὲ προσοχὴν τὸ κάνιστρον τῆς Δέας καὶ περιειργάσθη τὰ κήρινα ἀγαλμάτια.

— Τί εὔμορφα. ποῦ εἶνε! εἶπε μὲ θαυμασμόν. Ἐπέτυχαν πολύ· τὰ πέρνει κανεὶς γιὰ ζωντανά. Ἐλπίζω νὰ πωλήσῃς σήμερα μερικά. Ἀπὸ τὸ Πάσχα ἔχεις νὰ πωλήσῃς, ἀλήθεια. Μ' ἐκεῖνες τῆς βροχὲς ποῦ νὰ βγῇ ὁ κόσμος ἔξω! Ἄλλα σήμερα εἶνε ὡραῖος καιρός, ὅλοι βγαίνουν περίπατο. . .χωρὶς ἄλλο κάτι θὰ πωλήσῃς σήμερα!

— Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, γιὰ κεῖνον τὸν καϊμένον τὸν πατέρα, εἶπεν ἡ Δέα, δίδουσα το τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου εἰς τὸν σκύλον. Δὲν ἔχει διόλου χρήματα καὶ εἶνε τόσον δυστυχὴς ὅταν δὲν ἔχη χρήματα!

Καὶ καλύψασα τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο χεῖρας, ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Μὴν κλαῖς, Δέα, μὴν κλαῖς! εἶπε τρυφερῶς ὁ Φίλιππος, ἀναλαμβάνων τὰ ἄνθη του καὶ συγχρόνως τὸ κάνιστρον τοῦ κορασίου. Σοῦ εἶπα ὅτι σήμερα θὰ κάμῃς δουλειά.

— Καὶ ἂν δὲν κάμω τίποτε, τί θὰ γίνουμε; Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας οὔτε σήμερα τὸ πρωὶ ἔφαγε, οὔτε ἐδείπνησε χθὲς τὸ βράδυ. Ἔπρεπε νὰ του πάγω τὸ ψωμὶ καὶ τὴν ὄρνιθά πού μου ἔδωκες.

Ὁ Χόμος καὶ ἐγὼ μποροῦσαμε νὰ βαστάξουμε ἀκόμη. Ἔπειτα δὲν πεινοῦσα καὶ τόσῳ πολὺ ἐγώ· μοῦ εἶχες δώσῃ καὶ χθές...Τώρα πάει· τὰ ἐφάγαμεν ὅλα καὶ γιὰ τὸν καϊμένο τὸν πατέρα δὲν ἔχει τίποτε.

—Νά σου δώσω τὸ μερίδιο τὸ 'δικό μου Δέα, εἶπε τὸ παιδίον. Ἐγὼ δέν το χρειάζομαι·μπορῶ πολὺ καλὰ νὰ περιμείνω ὡς τὸ βράδυ. Ἡ θεία Ἀντωνία μοῦ εἶπε ὅτι θά μου ἔχῃ παστίτσο.

— Παστίτσο! τί ὡραῖον ποῦ θὰ εἶνε! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ μικρὰ κόρη, βαδίζουσα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ φίλου της ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὰ ἀγαλμάτιά της.

—Πολὺ ὡραῖο! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος· καὶ ἡ θεία Ἀντωνία θά σου δώσῃ καὶ σένα, ἂν ἔλθῃς 'στὸ σπίτι.

— Δὲν μπορῶ· ἂν το μάθῃ ὁ πατέρας θὰ θυμώσῃ. Δέν μ' ἀφίνει νὰ πηγαίνω πουθενά, οὔτε ἔρχεται κανένας 'ς τὸ σπίτι.

—Μὰ νά γι' αὐτὸ δὲν κερδίζει χρήματα! εἶπε μὲ ζωηρότητα τὸ παιδίον. Πῶς νὰ πωλήσῃ τὰ ἀγαλματάκιά του, ἀφοῦ δὲν γνωρίζει κανένα.Καὶ ἂν τα ἐπωλοῦσε,δὲν θα ἐπεινούσατε ποτὲ οὔτε σύ, οὔτε ἐκεῖνος.

— Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας! εἶνε τόσῳ ἄρρωστος καὶ τόσῳ δυστυχής! Σήμερα καθὼς ἔβαζε τὸν Κουασιμόδον μέσα 'στὸ κανίστρι ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε ὅτι ἦταν τὸ πιὸ εὔμορφο πρᾶγμα ἀπὸ ὅσα ἔκαμε. — Εἶνε ἀληθινὸν καλλιτέχνημα, προσέθεσεν εἶτα μὲ κάποιον ὕφος ἀνθρώπου γνωρίζοντος ἀπὸ τέχνην, καὶ ἀξίζει πολλά, πολλὰ χρήματα.

— Καλλιτέχνημα μπορεῖ νὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Φίλιππος μειδιῶν. Ἀλλὰ τί νά σου 'πῶ, ἐγὼ προτιμῶ τὴν εὔμορφη Ἐσμεράλδα μὲ τὴ γιδίτσα της. Αὐτὸς ὁ Κουασιμόδος εἶνε πολὺ ἄσχημος, τέρας σωστό.

— Γιὰ νά τον κάμῃ ἔτσι ὁ πατέρας, θὰ 'πῇ ὅτι τέτοιος ἦταν! ἀντέπεν ἡ μικρὰ κόρη μὲ ὀλίγον πεῖσμα. Ὁ πατέρας μοῦ ἐδιάβασε τὴν εἰκόνα του 'ς ἕνα βιβλίο που διαβάζει συχνὰ καὶ ἀγαπᾷ πολύ. Ὁ Κουασιμόδος ἦταν, λέγει, κωδωνοκρούστης εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων, δηλαδὴ εἰς τὴν μητρόπολι τοῦ Παρισιοῦ.

— Ναί, ναί, τὸ ξεύρω· μοῦ το εἶπες καὶ ἄλλη φορά. Ἀλλὰ τί τα θέλεις! ἡ Ἐσμεράλδα μάρεσει καλλίτερα καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ αὐτὴν θά την πωλήσῃς ἀκριβώτερα.

— Μακάρι! ἂς πωλήσω, κάτι ὅποιο καὶ νἆνε.Θάνει νὰ πάρω χρήματα.

—Ἔλα, πᾶμε λοιπὸν πιὸ γρήγορα, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐπισπεύδων τὸ βῆμα. Ἂν βροῦμὲ τὴν Κελίναν 'στὸ μαγαζί της—καὶ πιστεύω νά την βροῦμε γιατὶ μοῦ εἶχε 'πῇ πῶς θὰ ἔλθῃ σήμερα θά μας βοηθήσῃ νὰ βροῦμε μουστερῆδες. Ἔλα τρέξε!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΑΙΔΑΒΑΤΑΙ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΙ

(ΜΥΘΟΣ)

Δύο φίλοι περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα δρόμο, βρδάυ-βρδάυ. Ἐξαφνα ἀπὸ μιὰ πόρτα πετέται ἕνας σκύλος, τοὺς πέρνει τὸ κατόπι καί τους γαυγίζει.Τὸν ἀκούουν οἱ σκύλοι τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν καὶ τρέχουν καὶ αὐτοί: ἕνας, δύο, τρεῖς... σὲ 'λίγη ὥρα ἔγειναν καμμιὰ δεκαριά. Γαῦ, γαῦ! ἀπὸ 'δῶ, γαῦ, γαῦ! ἀπ' ἐκεῖ· βοὴ καὶ κακό.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τότε ἔσκυψε νὰ πάρῃ μιὰ πέτρα.

—Ἔ, τί κάνεις; τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος Τρελὸς εἶσαι; Σοῦ φαίνεται πῶς θὰ τους ἡσυχάσῃς μὲ τὴς πέτρες,ἀλλὰ δὲν ξέρεις ποῦ θἀρχίσουν νὰ φωνάζουν δυνατώτερα.Ἄκουσε μένα πού τους ξέρω καλά. Ἂς ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας χωρὶς νὰ τους κυττάζουμε, χωρὶς νὰ τους προσέχουμε καὶ θὰ ἰδῇς.

Καὶ πραγματικῶς ἐπροχώρησαν· οἱ σκύλοι δὲν τους ἀκολούθησαν πολύ. Οἱ περισσότεροι ἐκουράστηκαν νὰ γαυγίζουν καὶ ἐσώπασαν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο δὲν ἐγαύγιζε κανένας.

Ἄνθρωπέ που ἔχεις ἀξίαν, ὁ φθονερὸς θά σε σταματήσῃ ἐν ᾧ πηγαίνεις καὶ θά σε φωνάξῃ.Μὴ δώσῃς προσοχὴν καὶ ἐξακολούθησε ἡσυχα τὸν δρόμον σου. Θὰ γαυγίσῃ, ἀλλ' ὕστερα θὰ σωπάσῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ ΚΡΙΔΩΦ)

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ)

[*Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μαθητοῦ Ὁ Στρατῆς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον Εἰσέρχεται μετὰ προφυλάξεως, κλείων τὴν θύραν ὀπισθέν του καὶ παρατηρῶν μήπως εἶνε κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιον. Ῥίπτει τὰ βιβλία του ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὠθεῖ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ κασκέτον του, χωρὶς νὰ το ἐξαγάγῃ.*]

Μοῦ φαίνεται ὅτι σήμερα ἐκάναμε πολὺ καλὴ δουλειά. (*Μυστηριωδῶς*) Νά τι εὕρηκα 'ς τὸ δρόμο...καὶ σούτ, μή το 'πῆτε κανένός. (*Ἐξάγει ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ θυλακίου τῆς στολῆς του καὶ δεικνύει περιχαρῆς ὀγκώδη φάκελον, ἐσφραγισμένον καὶ δεμένον μὲ σπάγγον*). Ἐκεῖ ποῦ πήγαινα σκυφτὰ-σκυφτὰ κατὰ τὴ συνήθειά μου, -μοῦ λέγουν ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε κακή, ἀλλὰ γρήγορα θὰ τους ἀποδείξω τὸ ἐναντίον,—βλέπω κάτω 'στὸ δρόμο,ἐδῶ δὰ 'στὴ γωνία, πρὶν ἔβγω 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου, ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα μὲ κάτι κόκκινα. ἐπάνω του σὰν σφραγίδες... Ψυχὴ γύρω μου· πλησιάζω, σκύφτω, τὸ πέρνω, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ κανείς. Τὸ κυττάζω... τί νὰ ἰδῶ; Φάκελος μὲ χρήματα, σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Χμ! ἐδῶ σᾶς θέλω! Ἤξερατε σεῖς ποτὲ 'στὸ δρόμο φάκελο μὲ χρήματα; μὲ-οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα,-μὲ τριακόσια φράγκα μέσα; Ἐγὼ ἠύρα, νά τα! Μωρὲ τύχη ποῦ σοῦ την εἶχα σήμερα! Ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φάνηκε. Δὲν ἤξευρα καλὰ τὰ ἑλληνικά μου, δὲν μὲ βγάζει ὁ καθηγητὴς·ἤξευρα λαμπρὰ τὴ γεωγραφία μου, βγαίνω καὶ πέρνω 7. Δὲν ἤξευρα μαθηματικά, δὲν ἔρχεται ὁ καθηγητής. Ἂν ἤρχετο, πρῶτον μποροῦσε νά με βγάλῃ καὶ νὰ πάρω μηδέν· δεύτερον θὰ σχέλαζα ἀργότερα καὶ δὲν θὰ εὕρισκα τὸ φάκελο. Τύχη ἐ;...(*Γελᾷ*) Καὶ νὰ φανταστῆτε ὅτι ὁ φάκελος ἦταν πεσμένος λίγα βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Μάμουρα. Πῶς δὲν τὸν εἶδε ἀπὸ μέσα ὁ Σωτήρης, ὁ ὑπάλληλός του, εἶνε θαῦμα! Τὸν εἶχα μιὰ φορὰ συμμαθητὴ καὶ τον ξέρω. Σοῦ εἶνε ἕνας πονηρός, ἕνας ἀνοιχτομάτης!... Καὶ ἔχει χάζι νά με εἶδε πού τον σήκωσα... Ἀμπᾶ! ἂν μ' ἔβλεπε θἄτρεχε νὰ μου γυρεύῃ μερτικό....

Δέν με εἶδε λοιπὸν κάνεὶς καὶ δὲν εἶπα κανενὸς τίποτε, οὔτε 'στὸ δρόμο οὔτε 'στὸ σπίτι – σοὺς-πούς! Οὔ καὶ νὰ τὸ μάθαιναν τἀδελφιά μου! Δέν θά με ἄφηναν ἥσυχο, ἂν δὲν ἔκαμνα τουλάχιστον μίαν διαίρεσιν τοῦ 300 μὲ τὸ 7, (γιατὶ ἑπτὰ εἴμεθα τἀδέλφια, νἄχουμε ὑγεία.) Ἀμ' ἂν το μάθαινε ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας; Δυστυχία μου! Θὰ μου τἄπερναν τὰ χρήματα, χωρὶς ἄλλο! Ἐκεῖνον τὸν πατέρα μου λὲς καὶ τον ἀκούω: «Ὄχι, κύριε! αὐτὰ τὰ χρήματα δέν σου ἀνήκουν! αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ξένα! Πρέπει νά τα ἐπιστρέψῃς, πρέπει νά τα δώσῃς κατὰ τὴν ἐπιγραφήν των.»

Τί μου λὲς ἐκεῖ, κύριε πατέρα! Νὰ δώσω πίσω τοὺς παράδες που βρῆκα; Νὰ διώξω ἔτσι τὴν τύχην μου; Χμ! Καὶ θά μου δώσῃς ἐσὺ τριακόσια φράγκα, ἂν σου ζητήσω; Καί μ' ἐρώτησες; ἂν θέλω, ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα, νἀγοράσω 'κ' ἐγὼ ἕνα ποδήλατο; μ' ἐρώτησες ἂν δέν το ἐγύρευα 'στὴν προσευχή μου καὶ ἂν δέν μου ἦλθε νὰ τρελαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου σήμερα ποῦ μου ἔστειλε ὁ Θεὸς τριακόσια φράγκα—ἀκριβῶς ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ ἕνα ποδήλατον καλό; Πῶς; Τί; (*Στέκεται ὡς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν*).

Μιλεῖ ὁ πατέρας! Τὸν ἔπεισα! Οὐρά, ζήτω! Ζήτω ἡ Τύχη! Ζήτω ὁ Στρατῆς [illegible] (*Πετᾷ τὸ κασκέτον του εἰς τὸν ἀέρα καὶ περιέρχεται τρέχων τὸ δωμάτιον [illegible] ὡς ἐπὶ ποδήλατον. Ἐξαφνα στέκεται*). Ποιὸς εἶνε; (*Ἀποτόμως ἀναβρυχᾶ*) [illegible]! Περίεργον! [illegible] νὰ ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα (*Ἀκροᾶται καὶ πάλιν*). Διάβολε! [illegible] ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα... [illegible] δὲν ἔρχεται κἀπέξω... [illegible] ἔρχεται ἀπὸ μέσα [illegible] ἀπὸ μέσα μου... [illegible] ἀπὸ ἐδῶ. (*Θέτει τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ στήθους*). Ἄκου! ἄκου!: «Ὅποιος εὑρίσκει [illegible] καὶ δὲν τα δίδει ὀπίσω, εἶνε κλέπτης!»

Κλέπτης! (*Μετὰ παραφορᾶς*). Ἐγὼ κλέπτης; ἐγώ; Γιατὶ πατέρα,μὲ βρίζεις ἔτσι; Νομίζεις ὅτι κ' ἐγὼ δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νά τα δώσω πίσω; Νομίζεις ὅτι δὲν μ' ἐβασάνισεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; . . Ἀλλὰ γιὰ 'δες ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ! (*Δεικνύει τὸν φάκελον, ὡς νὰ εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν πατέρα του*). Ἐσὺ ξεύρεις περισσότερα γράμματα ἀπὸ μένα. Τί λέει ἐδῶ; «Τρία χαρτ —δηλαδὴ χαρτονομίσματα—τῶν 100 —δηλαδὴ φράγκων—Πρὸς τὸν κύριον Ἀνδρέαν Σγουρόν. Ἐνταῦθα». Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Ἀνδρέας Σγουρός, παρακαλῶ; Ἕνας βαθύπλουτος τραπεζίτης, ἕνας ἑκατόμμυριοῦχος, ναί, ἢ ὄχι; Ἐ λοιπόν, τί θὰ χάσῃ ὁ κύριος αὐτὸς ἂν δὲν λάβῃ τὰ τριακόσια φράγκα ποῦ του στέλνουν; ὅ,τι θὰ ἔχανεν ὁ ὠκεανός, ἂν του ἔπερνε κανεὶς ἕνα ποτῆρι νερό. Ἂν ἦταν κανένας πτωχός, κανένας ποῦ νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ πάρῃ ψωμί, μάλιστα,δὲν λέγω,νά τού τα δώσω. Ἀλλὰ νὰ ἡ ὥρα τώρα ποῦ θὰ ἐλεῶ καὶ τοὺς ἑκατομμυριούχους! Ἔννοιά σας καὶ ἡ Τύχη δὲν εἶνε δσῳ τυφλὴ τὴν παριστᾷ ἡ Μυθολογία μου! Ξέρει τί κάνει καμμιὰ φορά:—Ὁρίστε τριακόσια φράγκα ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ Σγουροῦ, φίλε κύριε Στρατῆ, γιὰ νὰ πάρῃς τὸ ποδήλατόν σου. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Εὐχαριστημένος μόνον κυρία Τύχη; Δὲν λὲς εὐτυχής, δὲν λὲς εὐδαίμων, δὲν λὲς (*Μὲ ὕφασιν*) τρισμάκαρ; Καὶ τί θὰ μοῦ λείπῃ ποιά, σὰν ἔχω ἕνα ποδήλατον; Ἐξοχές, ἐκδρομές, περίπατοι μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀγῶνες, ἐπιδείξεις . . . Ὅλους θὰ τους βάλω κάτω καὶ νὰ ἰδῆτε! Ἔλα, ἔλα, τελείωνε, Στρατῆ, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Σχίσε τὸ φάκελο, τσέπωσε τὸν παρᾶ καὶ μιὰ καὶ δυὸ 'ς τοῦ . . . . . (*Ἑτοιμάζεται νὰ σχίσῃ τὸν φάκελον. Ἐξαίφνης σταματᾷ*).

Ἄλλα πάλι! Αὐτὸ ἀλήθεια δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα διόλου. Σιωπὴ μὴν τὸ ἀκούσῃ ὁ πατέρας, γιατὶ θὰ ἔχουμε ἄλλες φασαρίες πάλι. . . Αὐτά τὰ τριακόσια φράγκα δὲν τὰ ἔχασεν ὁ Σγουρός, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ τού τα στέλνει. Ναί, ναί, ἐκεῖνος ποῦ τού τα στέλνει, ἢ—ἀκόμη πιθανότερον,— ὁ ὑπηρέτης του, ὁ ὑπάλληλός του.Καὶ ἂν γίνω ἐγὼ ἡ αἰτία νὰ διωχθῇ ὁ ὑπηρέτης του ἢ ὁ ὑπάλληλός του; Ἂν ὁ ἀποστολεύς—ποιὸς τὸν ξεύρει!—εἶνε πτωχὸς καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξοικονόμησε φράγκα—ἀκριβῶς ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ ἕνα ποδήλατον καλό; Πῶς; Τί; (*Στέκεται ὡς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν*).

Ναί! σιγὰ νὰ μὴ τον βάλῃ τώρα 'στὴ φυλακή! Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸν κύριον Σγουρόν. Εἶνε πολὺ εὐσπλαγχνικὸς καὶ κάμνει ὅλῳ εὐκολίες. Θὰ τον λυπηθῇ καὶ αὐτόν, ἂν εἶνε πτωχός, καὶ θὰ τού τα χαρίσῃ. Ἂν εἶνε πάλι πλούσιος, ἂς τού τα ξαναστείλῃ· μικρὸ τὸ κακό. Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπάλληλός του ἢ ὁ ὑπηρέτης του ἂς ὁρκισθῇ ὅτι τὰ ἔχασε καὶ ἂς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν το ξηκανάνῃ, γιὰ νὰ μὴ τον διώξῃ. Δὲ βαριέσαι! Θὰ πονοκεφαλῶ τώρα γι' ἀνθρώπους ποῦ δὲν γνωρίζω; Ἀφῆστέ με, σᾶς παρακαλῶ! Τὰ βρῆκα 'στὸ δρόμο; Εἶνε δικά μου. Ἐτελείωσε! Δὲν τἀκούω ἐγὼ αὐτά, κ' ἂς λέγῃ ὁ πατέρας . . . Ἂν τα δώσω πίσω, μπορεῖ νὰ εἶμαι χρηστὸς καὶ τίμιος καὶ ἀκριβής καὶ ὅ, τι ἄλλο θέλετε — ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εἶμαι βλάξ. Καὶ ἐγὼ σᾶς τα χαρίζω ὅλα γιὰ νὰ μή με ποῦνε βλάκα. Ἐμπρός, Στρατῆ, ὄρρος! (*Κόπτει τὸν σπάγγον μὲ τὸν σουγιᾶν του καὶ ἀποσφραγίζει τὸν φάκελον Ἀνασύρει καὶ ἐξετάζει τὸ περιεχόμενον. Κατόπιν συλλαμβάνει διὰ τῆς χειρὸς τὸν πώγωνα, ὡσεὶ θέλων νὰ ξερριζώσῃ φαντασικὸν γένειον*). Τὴν ἔπαθα! Τὴν ἔπαθα! Τί καλὰ ποῦ δὲν εἶπα τίποτα σὲ κανένα . . . Τρία λαχεῖα τῶν Ἀρχαιοτήτων καλὰ ἀντὶ χαρτονομισμάτων καὶ ἕνα ἄσπρο χαρτί . . . Ὄχι! ὄχι! ἀπὸ μέσα γράφει κάτι τι. . (*Τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ ἀναγινώσκει*). Πωπώ! ἐντροπή! Ποῦ νὰ κρυφτῶ, βρὲ παιδιά; Ποῦ θὰ ἐκρύπτεσθε σεῖς, ἂν ἐπαθαίνατε τέτοιο ρεζιλίκι; Ἀκούσετε: (*Ἀναγινώσκει*) «Ἐσύ που εὕρηκες αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ το ἄνοιξες εἶσαι βλάξ. Ἴδοῦ ἀπέναντι καὶ ἡ εἰκών σου.» Νὰ ἀπέναντι καὶ ἡ εἰκών μου . . . ἕνα κεφάλι μακρουλὸ μὲ δυὸ αὐτιὰ μεγάλα μυτερα . . . Νὰ χαθῇς, σαχλὲ ἀστεῖε, ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι! Δὲν εἶσαι δόλιος ἐπιδέξιος προσωπογράφος! (*Μετ' ἔκπληξεως*) Μπᾶ! Μπᾶ! τί βλέπω ἐδῶ; Αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἶνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ χάρτην ἐπιστολῆς κ' ἐδῶ 'στὸ πλάϊ ἔχει κάτι ψιλὰ γράμματα τυπωμένα: (*Ἀναγινώσκει*). *Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: Μάμουρ*. Τὸ ἄλλο εἶνε σχισμένο. (*Μὲ πεποίθησιν*). Ἀπὸ τοῦ Μάμουρα τὸ μαγαζί τὸν ἐπέταξαν αὐτὸν τὸν φάκελον! Ἐκεῖνος ὁ παλιο-Σωτήρης χωρὶς ἄλλο, μοῦ τὴν ἔφτιαξε! . Θὰ πάγω νά τον δείρω. (*Ἁρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ κασκέτον του· τὸ φορεῖ καὶ ὁρμᾷ*) Νὰ μάθῃ νὰ κάνῃ ἀστεῖα ἄλλη φορά . . . . (*Ἵσταται ἐξαίφνης παρὰ τὴν θύραν*). Τί εἶπα; νὰ τον δείρω; . . . Ὄχι! Ὄχι! Αὐτὸς μ' ἔμαθε νὰ μὴν ἀνοίγω τὰ ξένα γράμματα καὶ νὰ μὴ γυρεύω ἀγοράσω ποδήλατα μὲ ξένους παράδες . . . Θὰ πάγω νὰ τον φιλήσω! (*Ἐξέρχεται*).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 46ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1896

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἤτοι εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν*, *τὴν μεσαίαν* καὶ τὴν *ἀνωτέραν*.

Εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν* ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τουτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκα ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Ἡ *μεσαία τάξις* περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν *ἀνωτέραν τάξιν* ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαὲξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουν ἁπλήστως καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάππποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάριν εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἔχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἢ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλητέρας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἑκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὗται καὶ ἥτις σημειοῦται ἑκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στελλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τέποτε *ἄλλο* νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, *δὲν* λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, νὰ φέρῃ δὲ ἑκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς κεφαλίδος πρέπει νὰ γράφετα ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφεύκτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μὲ

ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων συναγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ εἷς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. (Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι κατὰ ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευομένας). Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διάφοροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν μὴ ὑπερημημένων. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἓξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο τόμοι τῆς πρώτης ὁμοίως περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἷς τόμος.

Ἐπαίνου θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Εὐφήμου μνείας θὰ τύχωσι καὶ οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Ἐκ τῶν ἐξ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἐπιλεκτὰ [illegible] τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἃς εὗρον.

Ἕκτος Διαγωνισμός.

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸν παρελθόντα διαγωνισμὸν [illegible] βραβεῖον εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸν ἕκτον ἢ ἄλλο κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ [illegible] τιμητικῶς [illegible] διαγωνισμοῦ, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων [illegible] τῶν παρελθόντων δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον [illegible] βραβεῖον ἐκείνου οὗ ἔτυχεν ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τάξιν μεγαλητέραν ἢ πρίν, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον, ἐκείνου οὗ ἔτυχον ἄλλοτε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξαιρετικὴ ἀτυχία

— Μὰ δὲν μου λές, Τάκη, πῶς το ἐκατάφερες πάλι καὶ ἀπέτυχες εἰς τὰς ἐξετάσεις; Ἐφέτος ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς.

— Ἀμ' δέ; Μάφηκε ποτὲ ἡ κακοτυχία; Φαντάσου ὅτι ὁ καθηγητής μοῦ ἔδωσε τὰ ἴδια ζητήματα ἀκριβῶς, διὰ τὰ ὁποῖα πέρσυ με εἶχε ἀπορρίψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαννάκου Λαγοῦ.

* * *

Ὁ Μανωλάκης συναντᾷ ἓν σύνταγμα πεζικοῦ ἀνερχόμενον τὴν ὁδὸν Σταδίου. Κτυπᾷ τὰς χεῖράς του μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐρωτᾷ:

— Αὐτούς, μπαμπᾶ, ποῦ δὲν παίζουν μουσική, τί τους θέλουν καὶ τους ἔχουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἶχα λοιπὸν ἄδικον, *Εὐαίσθητος Καρδία*, ὅταν σοῦ ἔγραφα ὅτι σοῦ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὅ,τι μοῦ γράφεις ἀξίζει νὰ το ἀναγνώσουν καὶ οἱ ἄλλοι μου φίλοι. «Δὲν εἰξεύρεις πόσον ἐλυπήθην μοῦ γράφει ἡ *Εὐαίσθητος Καρδία*, -ἰδοῦσα ὅτι ζημιόνεσαι, ὅτι σοὶ καθυστεροῦν 18,000 δραχμάς. Ἂν ἡ ἡλικία μου ἐπέτρεπε νὰ χαρίζω τόσον μεγάλα ποσά, ἀμέσως ἤθελαν πληρώσει τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, μὴ ἐννοοῦντες πόσον μεγάλην ἀξίαν κάμνουν, καθυστεροῦν, διὰ νὰ δύνασαι τακτικὰ νὰ ἐκπληροῖς τὸν πόθον σου, καὶ τὸν πόθον τῶν τόσων ὑπεραγαπόντων σε συνδρομητῶν.» Σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, μικρά μου φίλη. Ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ πληρώσῃς σύ,-ἔτσι καὶ ἂν σοὶ το ἐπέτρεπεν ἡ ἡλικία,-ὅλα μαζὶ τὰ καθυστερούμενα καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον καὶ τὸ δικαιότερον θὰ ἦτο νὰ μου ἐπλήρωνε καθεὶς τὸ μικρὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον μοῦ ὀφείλει; Καὶ τοῦτο εὐτυχῶς, ἤρχισε νὰ γίνεται, διότι καὶ αὐτοί, φαίνεται, συνησθάνθησαν τὸ ἄδικόν των.

Ἀνέγνωσα *ὅλον* τὸ γράμμα σου, *Φοῖβε Ἀπόλλων*, καὶ ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου. Περιμένω τὰς *πνευματ. ἀσκήσεις* που μου ὑπεσχέθης. Ἀσπασμοὺς εἰς ὅλους.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου, *Τορπίλλη*. Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ἔγιναν πλέον καλά. Ἐπιθυμῶ νὰ οἰκονομῇς πάντοτε ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μου γράφῃς. Τὰ φυλλάδιά που ζητεῖς, θὰ τα λάβῃς λίαν προσεχῶς.

Ἀλήθεια λοιπὸν ὑπαρέρεις πολὺ ἀπὸ χιονίστρες, μικρέ μου *Τειρεσία*, καὶ εἶσαι ἀπηλπισμένος; Ἐγὼ νὰ σου εἴπω ἓν ἰατρικὸν πολὺ ἁπλοῦν καὶ πολὺ ἀποτελεσματικόν: Τὸ βράδυ ὅταν θὰ κοιμηθῇς, νὰλείψῃς τὴς *χιονίστρες* σου μὲ ὀλίγον λάδι ζεστὸν ἀπὸ τὸ κανδήλι καὶ νὰ κοιμηθῇς [illegible] πάλιν. Τὸ πρωὶ δὲν θὰ ἴδῃς τὸ ὑπόδημα δὲν θὰ σ' ἐνοχλῇ διόλου. Ἂν ἐπιμένουν αἱ χιονίστρες, τὰς ξαναλείψῃς, συνήθως ὅμως, διὰ χιονίστρες που πρωτοφανερόνονται, μία μόνον ἄλειψις ἀρκεῖ.

Εἶσαι δεκτὴ ὡς πάντες οἱ φίλοι μου εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, *Εὐπλόκαμε Ἀθηνᾶ*, καὶ οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς καλάς σου διαθέσεις.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Λευκὲ Δάρε* Σοῦ εὔχομαι λαμπρὰς προόδους εἰς τὰ μαθήματά σου. Ἂν ἔλθω κομμάν φορᾶν αὐτοῦ, θὰ σε παρακαλέσω νὰ μου παίξῃς λίγο βιολί. Δὲν θὰ κάμῃς βέβαια *νάζια*, σὰν κάτι ἄλλα παιδιά που ξέρω...

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐνέργειαν, ἀγαπητὲ Θρασύβουλε Ζωϊόπουλε! Περιμένω ὅ,τι μοῦ ὑπόσχεσαι. Σοῦ ἔστειλα τὸν 17ον τόμον καὶ ἔγραψα τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν δίδεται. Καὶ εἰς ἀνώτερα

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδιά πού μου ἐζήτησες, ἀγαπητὴ *Καρδερίνα*· τὰ ἔλαβες;

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἐξαδέλφου σου, ἀγαπητὴ *Ἐλικωνιὰς Παρθένε*, καὶ σε εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μοῦ τον ἐσύστησες. Ἀργότερα ἐλπίζω ὅτι θὰ σ' εὐχαριστήσῃ κ' ἐκεῖνος

Ὁ «Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος», φίλη *Δημώνη τῆς Πεντέλης*, τιμᾶται δρ. 1,75. Τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν σύστασιν.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. *Σίρρια Ἄνερ*. Εἰς τὴν κληρωτίδα δὲν θὰ τεθοῦν ἀριθμοί, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 10 Φεβρουαρίου.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, ὁ 46ος, ἄρχεται ἀπὸ σήμερον, εἰς ὃν δύνανται πάντες οἱ *βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος* συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευομένους ὅρους.

1. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι δυσῶδες, ἀλλ' ἐὰν τὸ τρίτο μου κλαδευσῇς ἄνθος παράγεις εὔοσμον χωρὶς νὰ με φυτεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σειρήνας

2. Λεξίγριφος.

Σὲ λουλοῦδι χωρὶς νὲ
ἂν κολλήσῃς ἕνα πῖ
θὲ νὰ ἰδῇς εὐθὺς τρανὸ
χιονοσκέπαστο βουνό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

3. Ἀναγραμματισμός.

Ὀτωχὸν θὰ ἴδῃς χωρικόν, ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς καὶ τὴν περισσείαν μου, ἂν μ' ἀναγραματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κ. Καρῆ

4-6 Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀστεριῶν.

1. Ἀδικίαν δὲν συγχωρεῖ ὁ νόμος
2. Ἡ Ἀλκυὼν εἶνε θαλάσσιον πτηνόν.
3. Ὑψηλαὶ ὄντως εἶνε αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου

7-11. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Μῶλος, ὀρεινός, χλόη, ὀλβιος, χῆρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ζαχαρίου Ι. Μακρῆ

12-17. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἓξ πόλεων τῆς Εὐρώπης.

1. Τρελούπιπος. 2. Σαλαμίας. 3. Ὀρισβέκουτον 4. Γρίλ δαδόνι. 5. Ὀνάπλεσε. 6. Σταχιραίνι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐρας τοῦ Φαλήρου.

18. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

1, Θεά. 2, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 5, Ἡφαίστειον. 6, Μέρος τοῦ προσώπου 7, Ἐργολεῖον κοπτεροῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

19. Ἐλλιποσύμφωνον.

ηία-αίου-ἄο-ἤ-ἐο-αἰο,-ὀ-ὲ-ὺ-ἄα-ε υήες, ὁ [illegible]

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευμ. ἀσκήσεων τῆς 21-28 Ὀκτωβρίου 1904

882. Τάφος, Πάφος. — **883.** Τὸ ριπίδιον. — **884** Τοῦ ἀριθμοῦ 48 — **885** ΛΙΨ (μέΛΙ Ψυχόμενον) ΙΝΑ (λέγεΙΝΑ πρεπῶς) ΨΑΩ (ἠδΙΨΑΩς καί) **886-887.** 1. *Λεμήν*, λεμέν, λεμός, λινός, τινός, τίνος, τόνος, ὄνος ὄρος, *ὄρμος*. 2, *Κῦμα*, θῦμα, θύρα Θήρα, Ἥρα, ἀρα, ἀρά, ἀράς, ἀβρᾶς, ἄβρός, *αφρός* **888-891.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων κ ρ, ἃ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: κράτος κρῖμα, τικῶς κόρας — **892.** Τῶν φρονίμων τὰ παιδιά πρὶν γενάσουν μαγειρεύουν. —

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.